

[Statsministeren]

at det har været forsøgt at nå målet ad anden vej, at politiet må vurdere, hvordan sagen skal gribes an. Som jeg sagde før: selvfølgeligheder.

Det kan næppe virke overraskende for hr. Knud Lind, hvad jeg har sagt, men når hr. Knud Lind alligevel spørger, som han gør, er det vel for at høre, om de episoder, der er forekommet i den senere tid, giver regeringen anledning til at tage særlige initiativer. Det mener jeg ikke.

Det er episoder, som ganske vist har fået megen omtale i medierne, men jeg tror, vi alle står os ved at betragte disse hændelser som tilfælde, hvor det kun er en lille gruppe unge, der har handlet på den måde.

Det, der bør give os anledning til virkelig bekymring, er, hvis den opfattelse breder sig til et stort udsnit af ungdommen, at situationen er udsigtsløs på grund af arbejdsløshed, manglende uddannelsesmuligheder osv. Hvad er svaret på dette problem? Ja, først og fremmest har regeringen på disse områder taget en række initiativer. De er ikke affødt af, men kommer rent faktisk mere eller mindre sideløbende med bl.a. husbesættelserne.

Vi har fremsat en række uddannelses- og beskæftigelsesforslag, der går under betegnelsen martspakken, og de ligger nu på folketingets bord. Vi søger inden for de begrænsede midler, der er til rådighed, at forbedre uddannelsesstøtten og uddannelsesmulighederne. Vi ikke bare interesserer os for, men har også her i folketinget fået vedtaget visse initiativer til løsning, eller delvis løsning er det måske kun, af de unges store boligproblemer. Vi fremsætter i begyndelsen af næste folketingssamling forslag om en ungdomsgaranti fra 1984. Det behøver jeg vist ikke at redegøre for i enkeltheder, men vil kun sige, at det er nok det bedste svar, man kan give på de problemer, som ungdommen har.

Der må altså gøres alt, hvad der er muligt, for at det ikke kommer dertil, at ungdommen i bred almindelighed og måske med rette føler sig svigtet. Det ville være skæbnsvangert og ligesom give alt for god grund til at friste yderliggående elementer til ulovligheder.

Til slut vil jeg sige for ikke at blive misforstået: de episoder, der sigtes til, skal ikke bagatelliseres. Jeg kan sige, at det gjorde hr. Knud Lind heller ikke, og det gør politiet heller ikke med de breve, de har sendt, og

som i øvrigt også har givet mig anledning til at drøfte problemerne med politiet.

De, der begår alvorlige lovovertrædelser, f.eks. vold, må selv tage følgerne af det. Jeg mener også, det rent faktisk sker. Men risikoen ved ensidigt at fokusere på disse hændelser er, at man ligesom ikke tager de bagvedliggende problemer op, og det mener jeg er en betænkelig ting. Vi må ikke overse de bagvedliggende problemer, og jeg vil være så optimistisk at tro, at det heller ikke er det, der ligger bag hr. Knud Linds forespørgsel.

Forhandling

Knud Lind (FP):

Indledningsvis vil jeg sige tak til statsministeren for hans pæne svartale. Jeg er dog bange for, at martspakken ikke er ensbetydende med, at husbesættelserne standser.

I grundlovens § 73, stk. 1., står:

»Ejendomsretten er ukrænkelig. Ingen kan tilpligtes at afstå sin ejendom, uden hvor almenvellet kræver det. Det kan kun ske ifølge lov og mod fuldstændig erstatning.«

Den hellige, ukrænkelige ejendomsret er en af grundpillerne i et demokratisk retssamfund. Derfor er det et anslag mod retssamfundet og mod demokratiets beståen, hvis man tilsidesætter denne grundlovsparagraf i form af husbesættelser. Det, at ca. 100 unge mennesker i en BZ-gruppe eller en Initivgruppe mangler et ungdomshus, berettiger ikke de pågældende til at bryde grundloven ved med magt og vold at tilegne sig anden mands ejendom, uanset om det er kommuns eller det er en privats. Jeg er sikker på, at statsministeren og undertegnede kan blive enige om i hvert fald dette punkt.

Således sagde statsministeren til Aktuelt den 14. marts 1982:

»Det er vores demokratiske ret at demonstrere, og denne ret skal vi fastholde, men vi må holde demonstrationerne inden for de lovlige rammer. Det må ikke føre til husbesættelser af huse og slet ikke til vold.«

Flertallet af de demonstrationer, som en Initivgruppe og en BZ-gruppe har foranlediget, har ført til husbesættelser og vold. Ikke engang arbejdernes store dag, 1. maj-festlighederne, kunne undgå at blive skæmmet af uroligheder og voldshandlinger på Blegdamsvej, forårsaget af unge husbesættere, og dette til trods for at der ifølge aviser og udta-